

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תשלד
ערב שבת קודש פ' חוקת ב' דר"ח תמוז
ה'תשס"ח

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה' "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ק"ו שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונ"ח שנה לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל

נפטר בש"ק פ' נצבים, ז"ך אלול ה'תשס"ה

וזוגתו מרת טשארנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה סטראל

נפטרה בליל ה' טבת ה'תשס"ו

ת. נ. צ. ב. ה.

נדפס ע"י בנם

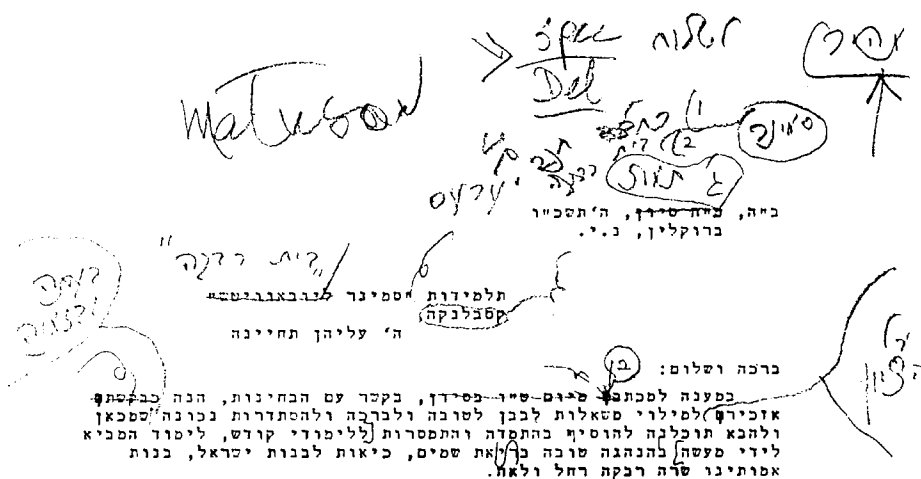
הו"ח ר' שמואל וזוגתו מרת מלכה שיינדל

ומשפחתם שיחיו סטראל

נדפס ע"י הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי זוג' מרת נחמה פייגא
וילדיהם: שולמית ובעלה הרה"ת דוד הלוי ובנם נתן הלוי ש' לאבקובסקי,
מאיר שלמה הלוי, חנה שרה, לוי יצחק הלוי וחווה מוסיא שיחיו שגלוב

ג' תמוז ה'תשכ"ו

לקראת ג' תמוז הבאנו צילום מיוחד של חלק מאגרת קודש לתלמידות סמינר "בית רבקה" בכמה מקומות בעולם, שנכתבה על גבי העתק מאגרת שנשלחה מימים אחדים קודם לכן לתלמידות "סמינר ליובאוויטש" בקסבלנקה, בה הוסיף כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א כמה תיבות בכת"ק וכן כתב בראש האגרת מספר הוראות למזכירות למי לשלוח ובאיזה אופן

פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

ב"ה, ג' תמוז, ה'תשכ"ו. ברוקלין, נ.י.

תלמידות סמינר "בית רבקה" ה' עליהן תחיינה

ברכה ושלוש:

במענה למכתבן בקשר עם הבחינות, הנה אזכירן על הציון למילוי משאלות לבבן טובה ולברכה ולהסתדרות נכונה בעתה ובזמנה ושמאכן ולהבא תוכלנה להוסיף בהתמדה והתמסרות [ללימודי קודש, לימוד המביא לידי מעשה] להנהגה טובה ביראת שמים, כיאות לבנות ישראל, בנות אמותינו שרה רבקה רחל ולאח.

בראש המכתב כתב כ"ק אד"ש מה"מ: מהיר. לשלוח [באנגלית]: **במשלוח מיוחד**

(1 כחב"ד חפר. 2) סמינר בית רבקה יערעס. [ובאנגלית]: מטוסוב.

ב"ה

דבר מלכות

3

ככה אי אפשר להביא משיח / משיח ש"פ שמיני החשח"

"הוא בחיים" - מוסף מיוחד לג' תמוז

8

אינני יודע משום ספדינים ומשום קברנים / לקט שיחוח נדיר בנוגע לאמונה בנושא הדור בנוף גשמי

זמן הגאולה

12

הקשר דפ' חוקת לגאולה / פ' השבוע באור הגאולה

המעשה הוא העיקר

13

לנצל את הקיץ בשלימותו / הוראות למעשה בפועל

כתב יד קודש

15

ג' תמוז ה'תשכ"ו / צילום נדיר מאגרת כ"ק אד"ש מה"מ עם הוספות בכתי"ק

המדור "כתב יד קודש" מוקדש לעילוי נשמת החייל בצבאות השם דותן ישראל ע"ה בן - יבדלו לחיים טובים ארוכים - אברהם וסילבי שיחיו ואנוגו נפטר ביום כ"ט ניסן ה'תשס"ז ולעילוי נשמת שמעון בן יהושע ע"ה ומוניק בת אליהו מיארה ע"ה יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמתית והשלמה

מוקדש לזכות התמימים השלוחים לשיבת "תומכי תמימים - מלך המשיח" פורט לורידייל, פלורידה ולזכות קהילת "מרכז משיח - 770" ולזכות רב הקהילה הרה"ח מרדכי ומשפ' ש"י ענת

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 646-544-5386
 סניף ארץ הקודש: רח' דב פרומר 24/5 קרית שמואל, מיקוד: 26501 • טל': 04) 8715-770
 דואר אלקטרוני: chinuch@015.net.il • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

שהם ריבוי עצום בכמות בערך להכבשה אחת¹⁰.

ובסגנון אחר: מה יאמר העולם ומה יאמרו האומות על כך שיהודי עושה את עבודתו ד"פוצו מעינותיך חוצה", ובמיוחד – בקירוב הגאולה האמיתית והשלימה, הרי אין הם מבינים מה פירוש הדבר?! אמנם זוהי עבודה מאוד גדולה ונעלית – אבל צריכים לכאורה להתחשב – טוען הוא – עם העולם!

והמענה על-זה הוא: העולם כבר מוכן ("שוין צוגעגרייט, פארטיק")! כאשר יהודי יעשה את עבודתו כדבעי – באופן שלמעלה ממדידה והגבלה, וביחד עם זה כפי שזה מלוּבש בכלים דלבושי הטבע – יראה איך שהעולם, טבע העולם ואומות העולם מסייעים לו בעבודתו.

אפילו, פעם (כאשר היו מניעות ועיכובים) ה' הסדר אצל החסיד, שמצבו הוא, ובמילא אמר, "ביטול אידיאָט"; עאכּו"כ עכשיו, כאשר כו"כ מהמניעות ועיכובים אינם (וכאמור לעיל, שגם במדינה ההיא נעשו שינויים גדולים לטוב), ואדרבה – בעולם עצמו רואים את הנסים ונפלאות שמתרחשים בפרט בשנים האחרונות [שנת ניסים, ושנת אראנו נפלאות] – כבר הגיע הזמן, שהגם שצריך להיות ענין שלמעלה ממדידה והגבלה – נסים ונפלאות, עד לנסים ונפלאות דגאולה האמיתית והשלימה – ה"ז חודר גם בטבע העולם, שהעולם עצמו מסייע לצמיחת הגאולה [כפי ש"פרח מטה אהרן" פעל בטבע המטה, שתהי' צמיחת הפירות בדרך הטבע].

וע"ד כפי שהי' ביציאת מצרים – שכימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות¹¹ – שנוסף על הנסים שהיו אז, הרי ה' "וינצלו את מצרים"¹², באופן כזה שהגם שזה התחיל בדרך נס, הביא זה לכך שהמצרים בעצמם סייעו בזה לבנ"י, ונתנו יותר מכפי שביקשו¹³. עאכּו"כ בהגאולה האמיתית והשלימה – כאשר יהיו נפלאות אפילו בערך להנפלאות דיצי"מ¹⁴, יהי' זה גם כן באופן כזה שהעולם וטבע העולם עצמו יסייע לכך.

ג. ובנוגע לפועל:

בבואנו מג' תמוז לקראת ואל תוך ימי הגאולה די"ב-י"ג תמוז – שבכל שנה ושנה (שנה – שכולל כל שינויי הזמן¹⁵) ניתוספת עלי' בזה – צריך כאו"א להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בכל הפעולות והפעולות וההפצות וההידודות וההפצות המעינות חוצה, ובאופן של זריזות, ומתוך ההכרה – שהעולם עצמו יסייע ליהודי בעבודתו.

ובמיוחד – בעמדנו בזמן הקיץ – כשילדים הולכים למחנות-קיץ, צריכים להשתדל שילדים יהודים ילכו למחנות קיץ המיוסדים על חינוך הכשר ועל טהרת הקודש; ואלו שעוסקים בחינוך הילדים – צריכים לראות שזמן הקיץ ינוצל בתכלית השלימות ובתכלית הזריזות, לנצל כל רגע פנוי להוסיף בעצמו ולהוסיף בהילדים בכל עניני יהדות, מתוך חיות ושמחה.

(משיחות יום ה' פ' קרח, בדר"ח תמוז וש"פ קרח, ג' תמוז ה'תנש"א – מוגה, תרגום מאידית*)

10) תנחומא תולדות ה. אסת"ד פ"י, יא. פס"ד פט, ב. 15) רמ"ז לח"ג רעז, ב. שרש ישע ערך שנה. 11) מיכה ז, טו. עבוה"ק ח"ד פ"ט. וראה אוה"ת מקץ שלח, סע"א. 12) בא יב, לו. תתקעו, א. 13) ראה פרש"י שם, ממכילתא עה"פ. 14) ראה אוה"ת נ"ך עה"פ (ע' תפז). וש"ג. (* התרגום הוגה ותוקן מחדש על-דינו. המו"ל.

ככה אי אפשר להביא משיח

שכאשר שומעים משהו מוציאים את ה"שולחן-ערוך" וניגשים למורה הוראה לשאול פשט ב"באר היטב" - האם זה לא סתירה למה ששמעו

- דרושה התקשרות וקבלת עול וצריכים לציית ל"רבנן" ללא שום חשבונות ענינו של יוצא צבא - שאין לו חשבונות כלל עבורו שום מציאות אינה קיימת מלבד המפקד והוראותיו ● כששומעים הוראה מנשיא הדור אין מה להתבונן להתייעץ ולעיין בספרים - צריכים לעשות מה שאומרים ● משיחת ש"פ שמיני ה'תשח"י - בלתי מוגה

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת 'יחי המלך'*

יותר מכ"ה פרסאות - השיבו קצת מן התלמידים: אנו מרוצים מכך, וקצת מן התלמידים השיבו ואמרו: נלך מקודם ונודיע לנשותינו - וכלשון הש"ס³: "איזיל . . ואימליך בדביתהו" (ועצם הענין כבר לא הי' פלא בעיניהם על האריז"ל שיוכלו להגיע, אלא שרצו לבקש רשות "דביתהו" שלא לשבות שבת בביתם) - כיון שאמרו נלך מקודם לבתינו נתחרד הרב חרדה גדולה והכה כף אל כף ואמר: אוי לנו שלא היה בנו זכות להגאל, שאלמלא הייתם כולכם משיבים לי פה אחד שאתם רוצים לילך בשמחה גדולה תיכף היו נגאלים כל ישראל, שעתה היתה השעה עומדת להגאל, ומתוך שמאנתם בדבר חזר

א. בספר שבחי האריז"ל ושבחי הרב חיים ויטל ז"ל (אשר חלק גדול מהסיפורים שם מופיעים גם בכתבי האריז"ל), מסופר בתחלתו:

"פעם אחת בערב שבת סמוך להכנסת כלה יצא עם תלמידיו חוץ לעיר צפת . . כדי לקבל השבת (כפי שהסדר ע"פ קבלה² - לצאת לשדה לקבל פני שבת מלכתא) . . ובתוך שהיו משוררים אמר הרב לתלמידיו: חברי רצונכם שנלך לירושלים קודם השבת ונעשה שבת בירושלים? - וירושלים היא רחוקה מצפת

(* מובאת בקשר לענין השליחות בפרשתנו, ולקראת יציאת תלמידי התמימים לשליחות בימי הקיץ. המו"ל. 1) ע"ג.

2) ראה פע"ח שער הכוונות ענין קבלת שבת דרוש א. מג"א (וכנה"ג) ה' שבת סי' רסב ס"ג. ס' מנהגי האר"י - תנורא דאבא - ענין קבלת שבת אות יז.

3) ברכות כז, ב. וראה ג"כ ירוש' ברכות פ"ח ה"ו: א"ל נמלך גו בייתא.

בלקוטי תורה (ובטהמ"צ) להרח"ו⁸) – יכלו לדעת ("האָט מען געמעגט וויסן") שאפשר לסמוך עליו שלא יכשילם חס ושלום בעשיית ענין שהוא היפך ההלכה.

ד. ובפנימיות הענינים:

החשבון הוא אמנם חשבון אך למלחמה אינו שייד.

אי אפשר להביא את משיח באופן כזה – שכששומעים משהו ("א וואָרט"), מוציאים את ה"שולחן-ערוך" וניגשים למורה הוראה לשאל פשט ב"באר היטב" – האם זה לא סתירה למה ששמעו. לא באופן כזה יכולים להביא משיח.

דרושה התקשרות וקבלת עול, וצריכים לציית ל"רבנן" ללא חשבונות כלל. ענינו של יוצא צבא – שאין לו חשבונות כלל, עבורו שום מציאות אינה קיימת, מלבד המפקד והוראותיו.

ובאם הוא מפקפק ח"ו בדברי רבו⁹, הרי זה מורה שחסר בהתקשרות, וכשחסר בהתקשרות חסר במילא באחדות, בה"כולנו כאחד"¹⁰, ובמילא חסר גם בהתיבות שקודם לכן; וכנ"ל¹¹, שבענינים שנמסרו ל"רבנן" דרושה קודם כל התקשרות וקבלת עול ("עבדינן עובדא והדר מותבינן").

ה. אותו דבר מוצאים גם אצל שבט לוי:

כאשר משה רבינו אמר "מי לה' אלי"¹², אזי "ויאספו אליו כל בני לוי"¹² וצייתו להוראות משה – "הרגו גו"¹³ ו"האומר לאביו

הגלות לאיתנו בעו"ה".

ב. והנה, סיפור זה הרי הוא חלק מהתורה⁴, ובמילא, הוראה בעבודתינו⁵.

ולכאורה קשה, כיצד יתכן שענין ד"איזיל ואמליך בדביתהו" יהיה סתירה להבאת הגאולה?

– הרי על פי תורה צריך להיות "אמליך בדביתהו" בנוגע למילי דעלמא, ובפרט ענין של שבת, שכל ענינים של נרות שבת הם בשביל השלום שבין איש לאשתו⁶, וישנם כמה עניני חיוב בשבת שבין איש לאשתו, וא"כ, מדוע ענין שהוא לגמרי על פי תורה ומבוסס על השו"ע – יעכב את הגאולה?

ג. ע"פ נגלה הביאור הוא:

הגמרא אומרת⁷ "במילתא דרבנן עבדינן עובדא והדר מותבינן", כלומר, קודם כל צריכים לעשות מה שרבנן אומרים, ואחר כך אפשר לשאול.

ולכאורה, אם יתכן ענין ד"מותבינן" – איך "עבדינן עובדא"?

אך הענין הוא, צריכים לדעת ש"רבנן" הם למדנים גדולים ואפשר לסמוך עליהם. ומה שיש לו קושיא, הרי זה רק בגלל שחסרה אצלו היגיעה האמיתית בתורה, וכאשר תהי' לו היגיעה האמיתית, והוא יזכה, יווכח שהדין הוא כפי ש"רבנן" אמרו^{7*}.

ובנידון-דידן: כאשר שמעו הוראה מהארז"ל שהי' גאון גדול גם בנגלה (כדאיתא

4) ראה זח"ג קנב, א. מכתבי תורה להראגוצ'בי מכתב צט.

5) ראה רד"ק לתהלים יט, ח. ס' השרשים שלו ערך ירה. גו"ה ר"פ בראשית. זח"ג נב, ב.

6) שבת כג, ב. רמב"ם בסיום הל' תנוכה. שו"ע אדה"ז אור"ח ר"ס רסג.

7) עירובין סז, א.

7*) ראה עוד פירוש (ע"ד הצחות) בגמרא זו בשיחות קודש תשי"ז (הוצאת תשמ"ו) ע' 23 (ובלה"ק בתו"מ התועודיות ח"ח ע' 56).

לנצל את הקיץ בשלימותו

א. [.] מזה ישנו גם לימוד מיוחד בהעבודה הדינית המענינות חוצה, שנתרחבה עד באופן שלא בערך ע"י ולאחר הגאולה דג' תמוז וי"ב-י"ג תמוז:

[.] לכל לראש צריך יהודי להיות במצב ד"יפוצו" – מציאותו צריכה להיות מציאות ("באשטיין פון") ד"יפוצו", מציאות שמפיצה אלקות, ובאופן שלמעלה ממדידה והגבלה (יפוצו ללא הגבלות¹). עוד לפני שאומרים לו מה (בפרטיות) הוא צריך להפיץ [מענינותך], והיכן הוא צריך להפיץ [חוצה] – צריך הוא לדעת, שמיד כאשר הוא קם בבוקר (לפני שעושה את עבודתו בפרטיות) הרי הוא מציאות ד"יפוצו" – "מודה אני לפניך כו' רבה כו'", "אני נבראתי לשמש את קוני"² אין הפשט שהוא מציאות לעצמו, ומציאות זו מתעסקת ב"יפוצו" (לשמש את קוני), אלא כל מציאותו היא "יפוצו". ובלשון הידוע³: "לכתחילה אריבער", מיד מלכתחילה עומד הוא מלמעלה ("אריבער").

אח"כ הוא צריך להמשיך זאת בפרטים: "מענינותך" – הוא צריך להפיץ דוקא את מעינות התורה, שמטהר בכל שהוא⁴ [למעלה מדרגות המים שלמטה מזה, מי מקוה וכיו"ב⁵], והוא צריך להפיץ "חוצה", החל מחוצה בעצמו (מנקודת האמונה וקבלת עול בשכלו ומדות וכחות פנימיים שלו), עד בחוצה כפשוטה – חוץ מהד' אמות דקדושה, דישיבה, ביהכנ"ס וביהמ"ד, עד ב"חוצה" (עם ה"א שכולל חוצה⁶) שאין חוצה למטה ממנו.

וע"ד הסיפור הידוע אודות חסיד שהלך ברחוב במדינה ההיא – ללא התחשבות במדידות והגבלות כפי שהוא הסדר דחסיד אמיתי – בזמן שזה הי' קשור עם סכנה. ושוטר עצר אותו ושאל "קטאָ אידיאָט" (מי הולך)? וענה: "ביטול אידיאָט" (ביטול הולך)! הוא ענה מה שהי' מונח אצלו באמת – שכל מציאותו היא "ביטול", והמציאות ד"ביטול" הולכת!

ביחד עם זאת הוא השיב לו דוקא ברוסית – כיון שביטולו נמשך גם בהמצב ושפת המקום – בהטבע ומציאות דרוסי' – ע"ד "אזלת" לקרתא הלך בנימוסא⁸, באופן שטבע ולשון המקום עצמו אומר ומרגיש ש"ביטול אידיאָט".

ב. אמנם עדיין יכולה להשאל השאלה – כפי שישנם ששואלים: אפילו כאשר אני בעצמי עושה את עבודתי בשלימות, עד שאני מגיע לדרגה שמציאותי היא "יפוצו" (תכלית הביטול) – מה התועלת בזה, כאשר "אתם המעט מכל העמים"⁹, ובעולם סביבי ישנם שבעים אומות

1) ראה "קובץ כ"ח סיון – יובל שנים" ע' 38.

2) משנה וברייתא סוף קידושין.

3) אגרות-קודש אדמו"ר מהררי"צ ח"א ע' תריז. לקו"ש ח"א ע' 124. ועוד.

4) מקואות פ"א מ"ז. רמב"ם הל' מקואות פ"ט ה"ח. תוס' ע"ד סר"א ס"ב.

5) ריש מס' מקואות. רמב"ם שם רפ"ט.

6) ראה סה"ש ה'תנשא ח"א ע' 144.

7) שמו"ד פמ"ז, ז.

8) ולהעיר שזהו הטעם שמשא לא אכל ולא שתה

ארבעים יום (שמו"ד שם. ב"ר פמ"ח, יד. וראה גם ב"מ פו, ב) [ולהעיר שג' תמוז הוא בתוך ארבעים ימים ראשונים], וכמבואר במ"א (לקו"ש תשא תש"ג) שיש בזה ג' אפשריות ודרגות: (א) שטבע משה לא נשתנה (ולכן נצטער משה על זה שלא אכל ולא שתה. ראה הנסמן בסה"ש תנשא ח"ב ע' 654 בהע' 53). (ב) שטבע שלו נשתנה (לפי שעה) ע"י נס של הקב"ה, נס שנמשך במשך כל הארבעים יום, (ג) הנס הי' רק פעם א' בתחלה, כי זה פעל שינוי בטבע שלו, שהטבע שלו עצמו נעשה כמו מלאך, שאינו זקוק לאכילה ושתי'.

9) ואתחנן ז, ז.

הקשר דפ' חוקת לגאולה

"חוקת" – הו"ע שלמעלה מטעם ודעת, ושייכותו להגאולה – ע"פ מארז"ל¹ "שלשה באין בהיסח הדעת . . משיח מציאיה"², שהפירוש ד"היסח הדעת"³, הוא, "למעלה מבחי' הדעת"⁴, היינו, שהדעת בזמן הזה אינו בערך כלל להדעת שיתגלה בביאת משיח צדקנו, כשיקויים היעוד "מלאה הארץ דעה את ה"⁵, "כולם ידעו אותי"⁶.

ועד"ז בנוגע לזמן הגאולה שצ"ל באופן שלמעלה מטעם ודעת – דילוג על כל החשבונות שע"פ טעם ודעת, כמודגש בהגאולה דחג הפסח (שגם בו נאמר "זאת חוקת הפסח"⁷) שהקב"ה "דילג על הקץ"⁸, ומה גם שכבר היתה צריכה להיות הגאולה אפילו מצד החשבונות והקיצין שהרי לפני ריבוי שנים כבר "כלו כל הקיצין"⁹, ועד עכשיו כבר סיימו כל עניני העבודה, כולל גם "צחצוח הכפתורים"¹⁰, כדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו¹¹.

ובפרט לאחר עבודתם של ישראל באופן של "חוקת", "בחוקותי תלכו"¹², דקאי על העבודה דמסירת-נפש שלמעלה מטו"ד, כמודגש גם ב"מעשינו ועבודתינו", מעשה ועבודה דדורנו זה, כדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר שהעבודה של דור זה היא באופן של מסירת-נפש.

[. .] ומכל זה מובן שייכותה של הגאולה לזמן זה – זמן מוכשר, טהור וקדוש להגאולה האמיתית והשלימה, כולל גם שמהפכים ומשנים השם דגלות לגאולה, ע"י המשכת האל"ף, אלופו של עולם, שאז נעשה מ"גולה" גאולה"¹³.

והעיקר – שתבוא הגאולה תיכף ומיד ממש ובפועל ממש, ככל הפירושים ד"ממש", כולל גם מלשון מישוש בידיים, בגשמיות ממש, ביש הנברא שמתאחד עם יש האמיתית¹⁴.

(משיחת ש"פ חוקת, ז' תמוז ה'תש"נ – בלתי מוגה)

(1) סנהדרין צו, א.

(2) ולהעיר ממש"י (תהלים פט, כא) "מצאתי דוד עבדי" – שביאת דוד מלכא משיחא היא באופן של מציאיה.

(3) שבדאי אינו כפשוטו, שהרי "אחכה לו בכל יום שיבוא", ומבקשים ג"פ ביום "ותחזינה עינינו בשובך לציון", ובימות החול מבקשים גם "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח" – תפלה ובקשה, שהיא גם מלשון הבטחה.

(4) אנה"ק ס"ד.

(5) ישע"י יא, ט. וראה רמב"ם הל' מלכים בסופן.

(6) ירמ"י לא, לג.

(7) בא יב, מג.

המדרש מוקדש

לעילוי נשמת ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל – נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה – נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נרבת בנם – יבלחט"א – הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

ולאמו גו"¹⁴.

ולכאורה תמוה הדבר: הרי רק עכשיו באו מתן-תורה, זה-עתה שמעו שהקב"ה אמר בעשרת הדברות "כבד את אביך ואת אמך"¹⁵ – ושבט לוי הרי היו שלמים בכל התרי"ג מצות¹⁶ ולא חטאו – ואם-כן, איך אפשר לציית לפקודה כזו?

אלא הם ידעו שכל דברי משה מתאימים לציוויי התורה, ומצד מסירותם ("איבערגעגעבנקייט") למשה רבינו, מקבל התורה הראשון¹⁷, לא חישובו שום חשבונות, הם ידעו רק דבר אחד: צריך לעשות מה שמשה מצוה!¹⁸

1. הוראה זו אנו למדים גם מהכתוב¹⁹ "ויסע משה את ישראל מים סוף גו' אל מדבר שור" (וכפרש"י עה"פ שבנ"י רצו להשאר בביות הים ומשה רבינו "הסיען בעל כרחם"):

ללא הבט על רצונם להשאר בביות הים, עשו בני"י כפי שמשה ציווה, למרות שיכלו לעשות חשבונות האם מותר לעזוב ולפרוש מה"נגילה ונשמחה בו"²⁰ וללכת למדבר "נחש שרף ועקרב וצמאון אשר אין בו מים"²¹, ובפרט שכל הדרכים בחזקת סכנה²² והתורה עצמה פוסקת שזו סכנה – מכל-מקום, הם לא ערבו חשבונות אלו, בידועם שאפשר לסמוך על משה רבינו ולעשות כהוראתו.

(14) ברכה לג, ט וראה ספרי, ורש"י עה"פ.

(15) יתרו כ, יב.

(16) חגיגה ו, ב. יומא טו, ב. ספרי ברכה לג, ט. וראה רמב"ם הל' ע"ז פ"א ה"ג.

(17) אבות פ"א מ"א.

(18) ראה יל"ש עה"פ מטות לא, ב (רמז תשפה).

(19) בשלח טו, כב.

(20) ל' הכתוב – תהלים קיח, כד. וראה זח"ב (ס, א), שלא רצו ללכת מצד גילוי שכניה שהי' שם.

(21) עקב ח, טו. וראה מכילתא עה"פ בשלח שם: היאך אנו יוצאין במדבר כו'.

(22) ירושלמי ברכות פ"ד ה"ד. קה"ר פ"ג, ב.

ז. כך גם בכל דור ודור, כאשר שומעים הוראה מנשיא הדור – "אתפשטותא דמשה בכל דרא"²³, אין מה להתבונן, להתייעץ ("מיישב זיין זיך") ולעיין בספרים – אלא צריכים לעשות מה שאומרים.

וכשם שעשו זאת כבר תלמידי התמימים – כשהרבי אמר להם לנסוע לערי השדה, הם לא התייעצו עם האבא או עם החותן והחותנת, וגם לא ערכו חשבונות שכאשר ילמדו יותר זמן בישיבה יתוסף בידעתם – כיון שידעו שהם חיילים, ולחייל אין שום ענין חוץ ממילוי פקודת המפקד.

הקב"ה הרי לא נשאר "בעל חוב" כלל²⁴, ובגלל המסירה ונתינה שלהם לרבי הצליחו בשליחותם וגרמו נחת-רוח לרבי, זאת בנוסף להצלחה בעניניהם הפרטיים, בין בגשמיות ובין ברוחניות.

כל זה לא יותר מ"מידה כנגד מידה"²⁵, והרי ברכתו של הקב"ה היא "כמה פעמים ככה"²⁶, וגם זה יתגלה בקרוב כש"הקיצו ורננו שוכני עפר"²⁷ והוא – הרבי – בראשם, ויוליך את כולנו, ותלמידי התמימים שהתמסרו להוראותיו בראש, לקראת משיח צדקנו במהרה בימינו.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א ציוה שהתמימים שנסעו לערי השדה בשליחותו של כ"ק אדמו"ר נ"ע (אשר כמה מהם נוכחו בעת ההתוועדות) יאמרו לחיים וינגנו ניגון].

ח. למרות כהנ"ל, נשאר האריז"ל לקבל את השבת יחד עם אותם תלמידים שאמרו "איזיל

(23) תקו"ז תס"ט (ק"ב, ב. ק"ד, א).

(24) אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"ו ע' רנה. "היום יום" – כ"ח אלול.

(25) סוטה ח, ב. ט, ב – במשנה. וש"י. פס"ז עה"פ שנות ג, ו.

(26) היינו באיכות ובכמות, ולהעיר ממצו"ל דמדה טובה מרובה כו' ת"ק פעמים (תוספתא סוטה רפ"ד).

אגה"ק י"ח: דלכאורה זו אינה מן המדה כו'.

(27) ישע"י כו, יט.

ואמליך בדביתהו", וגם אחר-כך למד איתם והם נשארו תלמידיו.

הגם שלא הי' ביכולתם להביא משיח מצד העדר ההתקשרות, מכל-מקום הוא למד איתם ענינים שהם כלים להם לפי ערכם, אשר באמצעותם יוכל להעלותם בהדרגה לדרגא נעלית יותר.

ואדרבה, מצד זה גופא ראה האריז"ל את גודל הרחמנות עליהם, שבגלל זה עליו להשאר ללמוד איתם ולהדריכם.

ואותו הדבר הוא גם ביוצא צבא, כפי שדובר קודם²⁸ ש"כל היוצא למלחמת בית דוד"²⁹ צריך לכתוב "גט כריתות" לכל עניני העולם, ואם אינו עושה זאת, כלומר, שמציאות כל-שהיא עדיין תופסת אצלו מקום – הרי הוא בכלל "הירא ורך הלבב" שעליו נאמר³⁰ "ילך וישוב לביתו"! ומכל-מקום, אין הכוונה ש"ילך וישוב לביתו" לישון, אלא שיעשה שם על-כל-פנים את הוראות המפקד; ו"מצוה גוררת מצוה"³¹ – עי"ז הוא יתעלה במשך הזמן ויהפוך למקושר באמת עד שיזכה להיות מהיוצאים למלחמת בית דוד ולהביא את הגאולה.

ט. בביאת המשיח הרי יבואו כל בני ישראל, גם ה"אובדים בארץ אשור והנידחים בארץ מצרים"³², והיות שביאת המשיח תלוי בהפצת המעיינות³³, לכן שולחים שלוחים לכל המקומות עד לאשור ומצרים, שיפיצו שם את המעיינות ויכינו גם את היהודים הללו לגאולה.

אבל מתי אפשר לשלוח שליח – כאשר

(28 ס"ג בהנחה (שיחות-קודש תש"י ע' יג).

(29 שבת נו, א.

(30 שופטים כ, ח.

(31 אבות פ"ד מ"ב. אדר"נ כה, ד. תנחומא תצא ג.

(32 ישע"י כז, יג.

(33 אגרת הבעש"ט הידועה – נדפסה בכש"ט

בתחלתו. ובכ"מ.

הוא מקושר באמת, משא"כ כשמתחיל להתיישב בדעתו, אזי אפילו אם הוא מסכים לנסוע, אך הישוב-הדעת לבד מורה שחסר אצלו בהתקשרות, ובמילא אי אפשר לשלחו לשם.

כי כאשר חסר אצלו בהתקשרות ל"משה עבדו"³⁴ ועי"ז לה³⁵, לא יודעים האם הוא ישיפע על סביבתו או ח"ו הפוך, היינו, לא רק שלא יהי' "משפיע" אלא עוד יהפוך ל"מושפע".

משא"כ כאשר השליח מקושר כדבעי, אין שום חשש מכיון שהוא קשור למעלה, וכפתגם הידוע³⁶ – "כאשר קשורים למעלה לא נופלים למטה", זאת-אומרת, אפילו אם מצד עניני עבודתו עליו ללכת "למטה", מכל-מקום אין חשש כלל שיפול או יחליק מאחר והוא קשור למעלה.

ובנידון דידן: לא השליח הולך כאן אלא המשלח! וכעין "נשתרבה אמתה"³⁷ שעיי"ז הביאו את מושיען של ישראל. אבל כשחסר בהתקשרות יש לחשוש כנ"ל.

י"ד. ובזה יובן גם מה שהאריז"ל נשאר לקבל את השבת בצפת, דלכאורה, היות ועי"י ההליכה לירושלים היתה מגיעה הגאולה – מדוע הוא נשאר בצפת, הרי הי' יכול להובילם לירושלים כשעניניהם עצומות?

והתירוץ הוא: כאשר האריז"ל ראה את התלמידים מתחילים להתיישב בדעתם, כלומר שחסר אצלם בהתקשרות, הרי במילא ההליכה לירושלים לא היתה פועלת מה שצריכה לפעול.

והנה, מהאריז"ל עד עתה עברו 400 שנה, וכל עניני הגזירות כו' שעברו בני ישראל

(34 בשלח יד, לא.

(35 ראה מכליתא עה"פ.

(36 סה"ש תרצ"ז ע' 95 ואלך. וראה גם "שיחות קודש" תשי"א (הוצאה החדשה) ע' 269 ס"ה.

(37 סוטה יב, ב. הובא ברש"י עה"פ שמות ב, ה.

כך, אלא כן הוא האמת! והתורה היא תורת אמת, ולפועל כשיהושע חי הנה גם משה חי! וכל החידוש בזה הוא, שלא רק שכך היא האמת, אלא גם משה הרגיש זאת ואמר על עצמו "אחרי מותי", היינו אחרי מות יהושע. ולא כיעקב אבינו שאומרים עליו "מה זרעו בחיים אף הוא בחיים"⁴, אך יעקב בעצמו לא אמר זאת; משא"כ כאן במשה, הנה הוא גופא הרגיש זאת בנפשו ואמר "אחרי מותי".

ולא רק שמשה רבינו הי' חי בנשמתו בחייו של יהושע (כי אין זה חידוש), אלא עיקר הענין הוא "שתלמידו של אדם חביב עליו כגופו", זאת אומרת, ש"הי' נראה למשה כאילו הוא חי" בגופו, כי גם גופו של משה הי' כמו נשמתו.

ג. והביאור בזה, ע"ד מה שאומרים⁵ בענין נבואת משה רבינו, שאף שהיתה בדרגא נעלית משאר הנביאים, הנה מכל-מקום בעת הנבואה "הוא עומד על עמדו שלם"⁵ (שלא כשאר הנביאים שהיו "יראים ונבהלים ומתמוגגין"⁵), וזהו מצד שגופו של משה לא בלבד והפריע לו, כי גופו הי' כמו נשמתו.

ולזאת, הרי משה רבינו הי' חי בגופו "כל ימי יהושע"!!

(משיחת ש"פ וילך ה'תשכ"ו - בלתי מוגה)

(4) תענית ה, א. וראה פרש"י ר"פ ויחי.

(5) ראה רמב"ם הל' יסוה"ת פ"ז ה"ו.

בימינו אלה ישנה מציאותו של משה נשמה בגוף באופן נצחי

[. .] מובן וגם פשוט, שבימינו אלה, לאחרי כל מה שעברו במשך הדורות שלפנ"ז ויצאו ידי-חובת כל הענינים הבלתי-רצויים (כמובא גם בדרושי אדמו"ר האמצעי), אין עוד ענינים של ירידה כו' (כולל גם שלילת הענין ד"מאן דנפיל מדרגי' איקרי כו'"), ובמילא, ישנה מציאותו של משה – "גואל ראשון הוא גואל אחרון" – נשמה בגוף באופן נצחי.

ועד"ז בנוגע למ"ש בסוף פרשת השבוע "כי מנגד תראה את הארץ ושמה לא תבוא" – שעכשיו יכנס משה רבינו לארץ, ולא עוד, אלא, שנפעל כן בכל אנשי הדור, כדאיתא במדרז"ל בנוגע לדורו של משה שישובו יחד עמו.

(משיחת ש"פ האזינו, שבת שובה ה'תש"נ - בלתי מוגה)

הוא פסק על עצמו

וי"ל, דע"י שמביא בהמאמר מ"ש במדרש שמרדכי בדורו הי' שקול כמשה בדורו, עי"ז פסק בעל המאמר את הדין על עצמו¹⁶, שהוא הרעיא מהימנא (בגילוי) של כל אנשי הדור.

(מקונטרס פורים קטן - תשנ"ב)

(16) ע"ד הפירוש בלשון המשנה (אבות רפ"ג) "דין וחשבון" (דין ואחר"כ חשבון) – ע"פ דברי המשנה (שם מט"ז) ש"נפריעין ממנו מדעתו ושלא מדעתו", שלאחרי שהאדם פוסק מדעתו דינו של חברו, פוסק דין לעצמו שלא מדעתו, כיון שע"פ "דין" זה עושים "חשבון" בנוגע למצבו הוא (ראה לקו"ש ח"ז ע' 283. וש"נ).

"רגלים" ו"ימים" בעולם דלמטה

ובימינו אלו: מכיון שנשיא דורנו, כ"ק מו"ח אדמור"ר, נמצא ב"עולם האמת" – זקוק הוא שגם בעולם דלמטה יהיו לו "רגלים" ו"ימים" וכל שאר האברים, שיעסקו בהפצת תורתו עד למעשה בפועל. וכדי שכל זה יהי' בהצלחה – צריך הדבר להעשות באופן מאורגן, ולכן, ישנו אחד, אשר "עבד לעם הזה נתתיך", שתפקידו לארגן פעולות אלו.
(משיחת י"א ניסן ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

"איש" למטה, נשמה בגוף

כדי שיהודי כאן למטה יהי' קשור אל הקב"ה ויעבדהו כראוי בכל כחות נפשו, גם עם השכל וגם עם הרגשות, הרי זה כאשר האלוקות "נמשכת" ויורדת כאן למטה, כביכול, עד כדי אופן של "לידע שיש שם אלוקה", בנוסף על "להאמין לידע שיש שם אלוקה", שזאת בדרגת האלוקות כפי שהיא כשלעצמה, פשוטה בתכלית הפשיטות.
אלוקות מתגלה ל"איש" למטה, נשמה בגוף, ומתלבשת בו עד כדי התאחדות נפלאה בדומה למשה שהוא "איש האלקים", איש שאפשר לראותו ולשמוע אותו ("איש וואָס מ'קען עם זען און הערן").

(לקוטי-שיחות חכ"ד ע' 6 - תרגום מאידית)

כאשר משה רבינו אומר שהוא חי - זוהי האמת!

- נערך על-ידי מערכת "יחי המלך" *

א. בסוף פ' וילך, עה"פ¹ "כי ידעתי אחרי מותי כי השחת תשחיתון", מקשה רש"י: "והרי כל ימות יהושע לא השחיתו, שנאמר² ויעבוד העם את ה' כל ימי יהושע?" ומבאר: "מכאן שתלמידו של אדם חביב עליו כגופו, שכל זמן שיהושע חי, ה' נראה למשה כאילו הוא חי".
וצריך להבין, איך שייך לומר דמכיון ש"ה' נראה למשה כאילו הוא חי" לכן כתוב בתורה שהיא תורת אמת – "אחרי מותי", והתורה מתכוונת אחרי מות יהושע? הרי לכאורה, לפי האמת – בני ישראל לא חטאו אחרי מיתת משה, ואיך שייך לומר שמצד ד'מיונו' של משה ("כאילו הוא חי"), יהי' כתוב כך בתורת אמת?

ואף שלמשה נדמה "כאילו הוא חי", מכל-מקום, הרי לפועל כתוב בתורת אמת שמשה מת³, וא"כ הדרא קושיא לדוכתא: הרי כל ימות יהושע לא השחיתו?

ב. והביאור בזה:

על משה רבינו לא שייך לומר שיש לו רק ד'מיונות' ("כאילו הוא חי") אך האמת אינה

(* ע"פ שיחות-קודש תשכ"ו ע' 16-17, בהוספת (2) שופטים ב, ז (וכצ"ל הציון ברש"י בפסוק). ועד"ז הוא בהושע כד, לא.
(1) לא, כט.
(2) שופטים ב, ז (וכצ"ל הציון ברש"י בפסוק).
(3) ברכה לד, ה.

במשך זמן זה – הכל מצד העדר ההתקשרות להאריז"ל, כי אם היתה התקשרות כדבעי, כבר מזמן היתה באה הגאולה.

יא. ההוראה מסיפור זה:

בכדי להיות מ"חיילי בית דוד" צריכים להיות שלמים בהתקשרות, ולא רק התקשרות בדיבור – "זיפתוהו בפייהם ובלשונם יכזבו לו ולבם לא נכון עמו ולא נאמנו בבריתו"³⁸ (ברית מלשון התקשרות), אלא דרושה התקשרות בפועל; ראשית כל צריך להיות הבפועל ואח"כ אפשר גם לדבר, אך בדיבורים בלבד אי אפשר לצאת עדיין ידי חובה.

ובאם חסר בהתקשרות, אזי לבד זאת שמפסיד את הטוב האמיתי אליו ה' יכול

(38) תהלים עת, לו-לז.

(39) סנהדרין לז, א – על רב זירא, ואולי כצ"ל בפנים.

(40) כ"כ בההנחה. וראה הערה הקודמת.

לבוא – הרי זה נוגע גם לכלל ישראל, כפי שהי' אצל תלמידי האריז"ל.

יב. הגמרא מספרת³⁹ שבשבבותי דרב³⁹ היו בריוני זכותו של רב⁴⁰ הגנה עליהם, כשנסתלקה זכותו חזרו בתשובה.

כאשר מתנהגים שלא כדבעי אזי זקוקים ללימוד זכות, ועוד ועיקר – כאשר רב מלמד עליו זכות הוא מתחיל בעצמו גם ללמד זכות על מעשיו, וזה כבר לגמרי לא מתאים מכיון ש"על כל פשעים תכסה אהבה"⁴¹...

מדוע צריכים כזה סדר – שתמיד זקוקים ללמד זכות, הרבה יותר טוב ה' שיתחילו כבר לציית, ואזי יחסכו ל"רב" עבודה, וכבר מזמן היו מביאים את הגאולה ע"י משיח צדקנו שיבוא לגאלנו במהרה בימינו.

(41) משלי י, ב.

המדורים "דבר מלכות" ו"זמן הגאולה" מוקדשים

לעילוי נשמת ר' אורי אהרן יואל ב"ר יוסף ארי' לייב ז"ל ופאולין רות ב"ר יצחק ע"ה ולעילוי נשמת ר' יוסף ארי' לייב ב"ר משה באר וזוג' מרת חשא ב"ר נטע אורי ע"ה

ולעילוי נשמת מאיר ב"ר צבי ע"ה שנאל

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די

ולזכות החתן מיכאל נחמיה' בן חנה אסתר והכלה מרת רחל יפה בת מינדל שיחיו

ולזכות מרת חי' רחל בת שפרינצא שנאל

ולזכות אורי אהרן יואל בן מינדל וזוג' בתיה רות בת שרה

ולזכות שושנה חסיה' בת מינדל לזיווג הגון, ולזכות דוד יעקב בן מינדל לרפוש"ש בגו"ר ולזיווג הגון

ולזכות יוסף יצחק בן רייזל פרומה לברכה והצלחה בגו"ר ולזכות צבי בן חי' רחל לרפוש"ש וקרובה

המוסף המיוחד לג' תמוז מוקדש

לעילוי נשמת הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאה ע"ה בלוי

מו"ל כתי' הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומזוזה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"

ולע"ז זוגתו הרבנית חנה חי' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל – נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

אינני יודע משום ספדנים ושום קברנים – "אנא קרא קדריש"

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"*

הגמרא אומרת** ש"יעקב אבינו לא מת", ומסבירה מדוע - כיון ש"מה זרעו בחיים אף הוא בחיים".

במשך כל הדורות אין אף נקודה בזמן ונקודה במקום שהי' בה הפסק ב"זרעו בחיים", רחמנא-ליצלן, שאזי יעקב אינו חי - רחמנא ליצלן, הי' לא תהי'!

התורה אומרת שההוכחה היחידה לכך ש"הוא בחיים" היא מתי ש"זרעו בחיים", ש"זרעו" הכוונה לכל יהודי - אנשים נשים וטף, שהם כולם זרעו של יעקב.

[. .] וכאשר שואלים יהודי: כיצד אתה יכול לומר ש"יעקב אבינו לא מת", הרי "ספדו ספדניא וחנטו חנטייא" עם כל שאר הענינים?

עונה הוא: "אנא קרא קדריש!" אינני יודע משום "קונצים" ופוליטיקות ("קיינע קונצן און קיינע פאָליטיק").

ועל מה שמקשים - הרי היו כל הענינים הנ"ל? עונה הוא: אינני יודע משום ספדנים ושום קברנים - "אנא קרא קדריש", ללא שום פלפולים, אני יודע רק מה שכתוב בתורה: "מה זרעו בחיים אף הוא בחיים".

(משיחת ש"פ ויחי, י"ב טבת ה'תנשא - בלתי מוגה)

אני דורש, שנאמר (ירמ' ל, יו"ד) ואתה על תירא עבדי יעקב נאום ה' ואל תחת ישראל כי הנני מושיעך מרוחוק ואת זרעך מארץ שבים, מקיש הוא לזרעו, מה זרעו בחיים אף הוא בחיים". וכן בפרש"י שם: "ויחי יעקב", "חי הוא לעולם".

* ע"פ רשימה פרטית של כמה מהתמימים שי"ל על-ידי "קבוצת תלמידי בית המדרש אהלי תורה" ברוקלין נ.י. ה'תנשא. עוד משיחה זו ראה בשה"ש תנשא"א ח"א ע' 225.

** תענית ה, ב: "יעקב אבינו לא מת . . וכי בכדי ספדו ספדניא וחנטו חנטייא וקברו קברייא . . מקרא

הוא בחיים ממש כאן למטה מעשרה טפחים

העתקה מילולית מתוך סרט ההקלטה של התוועדות י"ב תמוז ה'תשמ"ה, תורגם ללשון הקודש ע"י מערכת "יחי המלך" - בלתי מוגה

[. .] רחמנא ליצלן לומר שהי' נשיא בעבר, אלא "הוא בחיים" מכיון ש"זרעו בחיים"1, כאשר ישנם חסידים שלומדים את החסידות שלו ועוסקים - ממלאים את תקנותיו, אזי הוא בחיים ממש כאן למטה מעשרה טפחים!

נשאלת השאלה שאחרים שואלים, כפי שהגמ"1 כבר מבהירה זאת ואומרת: "וכי בכדי חנטו חנטייא וכו"? הרי היתה לוי' ו"חנטו חנטייא" וכו'?

הגמ' יודעת זאת וכותבת את-זה, והמסקנא היא שיש לדעת ש"הוא בחיים", וכל זמן ש"זרעו בחיים" - שזה הרי יהי' עד ביאת משיח, וגם לאחר ביאת משיח הרי ילמדו את החסידות שלו, ויקיים "הקיצו ורננו שוכני עפר"2 והורנו מדרכיו ונלכה באורחותיו נס"ו, אע"פ שהי' אז גם לימוד התורה, תורה חדשה מפי משיח צדקנו - ביחד עם זה כל חסיד ילך עם הרבי שלו, וכולנו, כאו"א מאיתנו, נלך עם הרבי שלנו עם נשיא דורנו.

ובאופן שכבר עכשיו "הוא בחיים", ומעולם לא הי' הענין שיכולים לשאול ושואלים "וכי בכדי חנטו חנטייא" ואמרו קדיש וכו' וכיו"ב, אזי הגמ' ידעה זאת והגמ' הביאה את-זה ופסקה שידעו ש"הוא בחיים" ו"זרעו בחיים" עם כל הענינים השייכים לזה.

(* ההדגשות הם במקומות שבהם הגביה כ"ק אד"ש מה"מ את קולו הק'. הקטע האחרון בא באותיות גדולות מהרגיל לצורך הדגשתו. (1) ראה הערה השניה שבעמוד הקודם. (2) ישעי' כו, יט.

הוא חי!

הקטע שלפנינו נעתק מלה במלה מתוך סרט ההקלטה של התוועדות ט"ו תמוז ה'תשמ"ה, ותורגם ללשון הקודש ע"י מערכת "יחי המלך" - בלתי מוגה

[. .] [הספרים] צריכים לחזור לבית אגודת חסידי חב"ד, לאותה קומה - לאותו חדר ולכל הקומה היכן ש[כ"ק מו"ח אדמו"ר] הוא הבעל הבית עד עכשיו, ולא היתה שום ירושה וחלוקה כלל; כדי שתהי' חלוקה או ירושה צריכים להתאסף בית דין, והב"ד צריכים לאמוד ולחלק, ויש לעשות זאת בהסכם כל היורשים - כל ענינים אלו לא היו עד היום הזה, ובעזר ה' גם בעתיד לא יהיו

- מכיון שהוא חי!!

(* התיבות שבאו בסוגריים מרובעות הם הוספות המו"ל להבנת המדובר. כשאמר כ"ק אד"ש מה"מ את התיבות האחרונות הגביה את קולו הק' במאוד ("וואָרום הוא חי").

